

Rapport

Rapport over een klacht over politie Utrecht en officier van justitie te Utrecht.

Datum: 24 mei 2011

Rapportnummer: 2011/154

Klacht

Verzoekers klagen erover dat medewerkers van de regiopolitie Utrecht en de officier van justitie te Utrecht hun zoon R. in februari 2009 hebben aangemerkt als verdachte van wapenbezit en dat de officier van justitie heeft besloten tot aanhouding van R.

Zij klagen er ook over dat deze aanhouding heeft plaatsgevonden op school zodat dit niet onopgemerkt is gebleven voor bijvoorbeeld medeleerlingen.

Klacht over de basis voor politieoptreden: voldoende verdenking?

Bevindingen

1. Verzoekers zoon R. is op vrijdag 13 februari 2009 - hij was toen 15 jaar - op school aangehouden op verdenking van wapenbezit. De politie heeft toen ook zijn kluisje op school doorzocht en zijn ouderlijk huis. Daarbij is geen wapen aangetroffen. De zaak is geseponeerd. Aanleiding was een melding bij de politie dat hij iemand een wapen te koop had aangeboden. Verzoekers vinden dat uit het klachtonderzoek bij de politie is gebleken dat op basis van zeer dubieuze informatie is beslist om hun zoon als verdachte aan te merken.

2. In *de interne klachtbehandeling door de politie* is het volgende aan het licht gekomen over de aanleiding tot het politieoptreden.

* In het klachtrapport wordt geciteerd uit een mutatie 09-044698 d.d. 13 februari 2009:

"Nav een melding van afgelopen zaterdag dat de melder een vuurwapen te koop aangeboden kreeg, hebben rapps vandaag VE (verdachte; No) op school aangehouden...."

Onbekend is gebleven wie de melding heeft ontvangen c.q. gemuteerd.

* Bk. was als hulpofficier van justitie en leidinggevende bij de zaak betrokken. Hij verklaarde in april 2009 tegenover een klachtbehandelaar dat hij op een dag in februari van een getuige te horen kreeg dat R. een vuurwapen had aangeboden. Er moest snel worden gehandeld; uitstel was uitgesloten. Hij heeft telefonisch overlegd met officier van justitie mr. N. Zij beval aanhouding buiten heterdaad van R.

Enkele maanden later schreef Bk naar aanleiding van de vraag van de klachtcommissie wanneer hij dit te horen kreeg, dat dit 13 februari, de dag van aanhouding en zoeking was geweest.

Hij weet niet waarom het bericht niet eerder aan een leidinggevende/ hulpofficier van justitie is gegeven. De regionale afspraak is dat er bij melding vuurwapenbezit binnen 2x24

uur actie wordt ondernomen. R. zou het wapen bij zich hebben dus bestond er de mogelijkheid dat hij het op school bij zich zou hebben, of het op school zou hebben liggen.

* Bo. heeft de leiding gehad bij de zoeking. Hij heeft tegenover de commissie verklaard dat hij bij het vooroverleg met Bk. is geweest. R. zou het wapen op school hebben liggen.

Interne klachtbehandeling door hoofdofficier van justitie

3. Navraag bij de officier van justitie die toestemming tot aanhouding buiten heterdaad heeft gegeven wees uit, dat de politie van een getuige heeft vernomen dat R. in het bezit zou zijn van een vuurwapen. Deze informatie is in het weekend van 7 en 8 februari bekend geworden.

Informatie korpsbeheerder

4. De korpsbeheerder antwoordde op de vraag van de Nationale ombudsman op basis van welke informatie de politie R. als verdachte heeft aangemerkt:

Op basis van een persoonlijke melding van een bij de wijkagent bekende wijkbewoner. De melding betrof de verkoop van een vuurwapen door een Marokkaanse jongen. Uit de informatie over deze jongen werd afgeleid dat het zou gaan om de bij de wijkagent bekende R. De wijkbewoner gaf aan dat de jongen aan hem een vuurwapen te koop aanbood en het vuurwapen daarbij ook toonde. De koop ging niet door omdat er geen overeenstemming was over de prijs. De wijkagent heeft de hem toevertrouwde informatie besproken met de leidinggevende op het bureau en op basis van deze informatie heeft de leidinggevende direct contact opgenomen met de officier van justitie.

5. De korpsbeheerder zond mee een *proces-verbaal*, op 19 augustus 2009 opgemaakt door wijkagent Bn. Daaruit blijkt nog het volgende:

- de wijkbewoner vertelde op 9 februari aan de wijkagent dat het vuurwapen hem de vorige dag was aangeboden;
- de wijkbewoner vertelde dat de Marokkaanse jongen die dit deed woonde op de hoek van de X- en de Y-sstraat en nu woont in de X-sstraat;
- de wijkagent vermeldt dat hij uit het verhaal van de bewoner begreep dat het om R. ging;
- Bn. heeft een en ander doorgegeven aan zijn collega wijkagent die dit heeft doorgegeven aan één van de wijkchefs van wijkteam (...) van politie Utrecht.

Horen betrokken wijkagent

6. Wijkagent Bn. is in het kader van het onderzoek door de Nationale ombudsman telefonisch gehoord. In antwoord op vragen over de beoordeling van de informatie en van

de melder vertelde hij:

"Ik ken de bewuste wijkbewoner, ook bij naam, evenals de familie van de bewoner. Ik heb de melder nog gevraagd: weet je heel zeker dat het een vuurwapen was? De melder zei dat hij het zeker wist. Maar het is altijd een probleem om de betrouwbaarheid op straat te toetsen. Ik ga ervan uit dat men dat v erder in het proces doet. Het ging hier om heel gevoelige informatie. Die moet worden gescreend, maar dat kan niet op straat. Ik heb het wikken en wegen overgelaten aan (Bk.; No). De bewuste wijkbewoner geeft graag informatie aan de politie."

Naar aanleiding van de vraag wat die eerdere ervaringen leren over de juistheid van de informatie:

"Ik heb deze man niet kunnen betrappen op leugens, maar hij maakt dingen wel eens groter dan ze zijn. In dit geval leek het wel serieus, het ging ook niet om iets kleins, maar om vuurwapens. Als u zou vragen of er zaken door zijn informatie worden opgelost, nou nee, zo is het niet."

In antwoord op de vraag waar de wijkagent R. van kent:

"Ik kende hem al als jongen, die vaak rondhing in de directe omgeving van een jeugdgroep. Hij hing rond op een plein waar de grotere (criminele) jongens zijn. Vroeger hoorde zijn oudere broer daarbij. Ik meen dat R. geen antecedenten had, maar dat is iets wat na de melding door collega's kan worden bekeken. Ik heb R. niet zelf nagetrokken bij de CIE maar weet ook niet zeker of collega's dat gedaan hebben. Ik ga hier wel vanuit."

Naar aanleiding van een vraag over de omgang met dit soort meldingen aan de wijkagent:

"Negen van de tien keer geef ik dit soort informatie door aan anderen in het korps. Voor mij maakt het daarbij eigenlijk geen verschil of het gaat om iets kleineres (een gestolen fiets) of iets ernstigers, zoals wapenbezit. Wel voor degenen die daarop actie ondernemen, of juist niet wegens andere prioriteiten. Soms en bij vuurwapens: meestal, controleren we de informatie bij de CIE. Daar bedoel ik mee dat we nagaan of degene over wie de melding gaat bij de CIE bekend is. Zou hij daar bijvoorbeeld bekend zijn ook voor iets met wapens, dan maakt dat de melding sterker. Normaal gesproken maak ik een rapportje op van de informatie die ik doorgeef. In dit geval niet; ik heb een en ander telefonisch doorgegeven aan collega G (...). Die heeft daar misschien een proces-verbaal van opgemaakt. Het proces-verbaal van 19 augustus 2009 heb ik gemaakt op verzoek van de wijkchef (...; Bk), mogelijk vanwege de klachtprocedure. Ik heb daarvoor geput uit mijn boekje met aantekeningen van waar ik van dag tot dag in mijn werk mee bezig ben."

Standpunt minister van Veiligheid en Justitie

7. Desgevraagd berichtte de minister aan de Nationale ombudsman dat, gelet op de ernst van de jegens R. gedane melding van het voorhanden hebben en te koop aanbieden van een vuurwapen, voldoende aanleiding bestond om R. als verdachte aan te merken en toestemming te verlenen tot aanhouding buiten heterdaad. In dit soort situaties bestaat het risico dat de verdachte zich van het wapen ontdoet als hij wordt uitgenodigd om op het bureau te verschijnen.

De minister wees op arresten van de Hoge Raad waarin is overwogen dat een redelijk vermoeden van aanwezigheid van wapens als bedoeld in artikel 49 Wet Wapens en Munitie (WWM) kan worden aangenomen op basis van zelfs een anonieme melding. Verder haalde de minister twee rapporten van de Nationale ombudsman aan over doorzoeking op grond van de WWM (zie Achtergrond, onder 4. en 5.).

De minister kwam tot de conclusie dat de officier van justitie terecht toestemming tot aanhouding heeft gegeven.

Standpunt korpsbeheerder

8. In de interne klachtbehandeling volgde de korpsbeheerder het advies van de klachtcommissie om de klacht over het besluit om een onderzoek in te stellen op de school ongegrond te verklaren. De Nationale ombudsman heeft van de korpsbeheerder geen expliciet standpunt vernomen over het aanhouden op zich.

Beoordeling

9. Aan de hand van de door politie en Openbaar Ministerie verstrekte informatie stelt de Nationale ombudsman vast dat de basis voor aanhouding heeft bestaan uit (niet meer dan) de mondelinge mededeling van een wijkbewoner aan de wijkagent dat hij heeft gezien dat een redelijk nauwkeurig omschreven persoon de avond tevoren een vuurwapen te koop aanbood. Deze melding is niet op schrift gesteld, maar mondeling doorgespeeld binnen de politieorganisatie en enkele dagen later "opgedoken" bij Bk. De wijkagent heeft in het kader van het onderzoek door de Nationale ombudsman laten weten dat hij niet zelf toetst in hoeverre zo'n melding betrouwbaar is; dat gebeurt elders in de organisatie. In dit geval is daar echter niet van gebleken, niet in de interne klachtbehandeling en evenmin uit de antwoorden van de minister en de korpsbeheerder in het Nationale ombudsman-onderzoek.

10. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat overheidsinstanties bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Van een verdachte als bedoeld in artikel 27 Wetboek van Strafvordering (Sv) is pas dan sprake, wanneer het vermoeden dat een bepaalde persoon een strafbaar feit heeft gepleegd objectiveerbaar is en is gebaseerd op feiten en omstandigheden (zie Achtergrond, onder 1.) De Nationale ombudsman is van oordeel dat de politie noch de

officier van justitie R. op basis van de op 13 februari 2009 bij de politie beschikbare gegevens konden aanmerken als verdachte in de zin van art. 27 Sv. De Nationale ombudsman licht dit als volgt toe.

11. In dit geval is de basis voor de verdenking jegens R. niet meer geweest dan het relaas van een wijkbewoner aan de wijkagent, dat mondeling via een andere politieambtenaar enkele dagen later bij hulpofficier Bk. is terechtgekomen. Toen is onmiddellijk toestemming tot aanhouding gevraagd aan en verkregen van de officier van justitie. Kennelijk is de betrouwbaarheid van de bron, de wijkbewoner, niet onderzocht en beoordeeld, zoals dat wel gebeurt wanneer burgers informatie aan de CIE melden. Procedurele waarborgen zoals die gelden voor het vergaren en doorgeven van informatie door de CIE ontbreken hier. Verder was er geen aanvullende informatie die het relaas van de wijkbewoner kan ondersteunen. Onduidelijk is of R. antecedenten op het gebied van wapens had.

Daarin verschilt deze zaak van rapport 2005/229 en van meer recente arresten van de Hoge Raad waarnaar de minister heeft verwezen ter ondersteuning van zijn standpunt dat R. als verdachte kon worden aangemerkt (zie Achtergrond, onder 4.). De arresten betreffen bovendien een doorzoeking op grond van artikel 49 WWM, waarvoor minder ernstige vermoedens volstaan dan voor aanhouding van een verdachte (zie Achtergrond, onder 2. en 3.).

12. Alleen een verdachte in de wettelijke betekenis kan worden aangehouden. R. was dat naar het oordeel van de Nationale ombudsman niet en hem is dan ook korte tijd ten onrechte zijn vrijheid ontnomen. Aldus hebben politie en Openbaar Ministerie R.'s grondrecht op persoonlijke vrijheid onvoldoende gerespecteerd.

13. Het aanmerken van R. als verdachte van wapenbezit door de betrokken politieambtenaar en door de officier van justitie die aanhouding heeft gelast, is niet behoorlijk. Deze gedraging wordt toegerekend aan de korpsbeheerder van regiopolitie Utrecht respectievelijk de minister van Veiligheid en Justitie.

De conclusie is aanleiding voor het voor het doen van een aanbeveling.

Klacht over de plaats van de aanhouding: op school

Bevindingen

Informatie zoon R.

14. In het kader van de klachtbehandeling door de politie heeft zoon R. een en ander verteld over de komst van de politie naar zijn school. R. heeft telefonisch nadere informatie over de gang van zaken verstrekt aan de behandelend onderzoeker van het bureau Nationale ombudsman.

De afdelingsleider kwam de klas waar R. op 13 februari 2009 les had binnen en vroeg hardop naar R. Hij was in gezelschap van twee mannen in gewone kleding. R. stond op en vroeg wat er aan de hand was. R. denkt dat er toen is gezegd dat hij verdacht was, maar weet dat niet zeker. Hij moest naar zijn kluisje komen en dat openmaken; dat gaat met een code. Hij moest erbij blijven staan terwijl de twee mannen daarin rondkeken. Hij begreep dat het politiemannen waren. Het kluisje is niet op de gang of zo, maar direct naast het domein, dat is een grote ruimte waarin drie klassen (van elk zo'n 20 leerlingen) les hebben, aldus R. Voor hem is het de vaste plek waar hij de meeste lessen heeft.

De mannen vroegen hem mee te komen. Hij is niet vastgepakt en heeft geen handboeien om gekregen. Dat zou wel gebeuren als hij zou weglopen. De politiemannen zeiden dit toen ze nog bij de kluis waren.

Klasgenoten wisten meteen dat het de politie was omdat er onbekende mannen de kluis van R. kwamen controleren.

Informatie politie

15. Uit hetgeen de betrokken politiemensen aan de klachtcommissie hebben meegedeeld, blijkt verder het volgende.

Hulpofficier van justitie Bk. heeft laten uitzoeken waar R. op 13 februari was, dat was op school. Hij heeft de schoolleiding tevoren telefonisch laten informeren dat R. zou worden aangehouden, niet voor welk feit. Politieambtenaren V. en S. hebben een personeelslid van de school geïnformeerd en zijn in burgerkleding en met onopvallende dienstauto naar de school gereden. R. werd uit de les gehaald en voor het lokaal aangehouden. V. heeft met de conector in de kluis gekeken. De kluisjes staan bij de leerlingen in de klas. V. vindt dat een medewerker van de school niet een wapen uit een kluis moet gaan halen.

Standpunt korpsbeheerder

16. De korpsbeheerder heeft zich niet expliciet uitgelaten over de aanhouding op school, wel over de doorzoeking van de schoolkluis. Hij heeft zich aangesloten bij de klachtadviescommissie die overwoog dat deze doorzoeking niet optimaal professioneel is uitgevoerd. Er is deels gehandeld volgens het Handboek Jeugdzaken. Maar omdat het kluisje zich in de lesruimte bevond, hadden de politieambtenaren beter tot een pauze kunnen wachten, aldus de commissie. Dan hadden de leerlingen niet gezien met welke leerling de mannen naar een kluisje waren gelopen.

17. In het Handboek Jeugdzaken van politieregio Utrecht zijn onder verantwoordelijkheid van de regionaal coördinator Jeugd richtlijnen en procedures opgenomen die geraadpleegd en gehanteerd worden bij de uitvoering van de politietaak met betrekking tot strafrechtelijk minderjarigen. In een subparagraaf met kopje "Op school aanhouden" staat:

"Alleen in uitzonderlijke gevallen mag een minderjarige op school worden aangehouden. Neem in zo'n geval de volgende richtlijnen in acht.

Benader eerst een contactpersoon van de school. Die zorgt dan vaak dat de minderjarige van te voren uit de klas wordt gehaald.

Als de minderjarige een belangrijk proefwerk of examen heeft, stel dan eventueel de aanhouding uit. Of dit mogelijk is, hangt natuurlijk ook af van de ernst van de zaak.

Stel de ouders in kennis (...)

Haal de minderjarige, als het mogelijk is, in burger op."

18. De Nationale ombudsman maakt uit de schriftelijke reactie van de minister van Veiligheid en Justitie niet op dat de officier van justitie betrokken is geweest bij de beslissing over de wijze van aanhouding van R.

Bespreking van de klacht

19. Met het oordeel dat de aanhouding niet behoorlijk was, is er geen ruimte meer om de aanhouding *op school wél* behoorlijk te achten.

De Nationale ombudsman bespreekt hier de klacht over wijze en plaats van aanhouding als ware er voldoende grond om überhaupt tot aanhouding van R. over te gaan.

20. Het evenredigheidsvereiste brengt mee dat de politie dwangmiddelen inzet op een wijze die voor de burger niet ingrijpender is dan noodzakelijk voor een adequate uitvoering van een opsporingsonderzoek. Dit geldt eens te meer voor jeugdigen (onder 18 jaar): het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind draagt de overheid op te waarborgen dat aanhouding van een kind slechts als uiterste maatregel wordt toegepast (artikel 37). De instructies in het Handboek Jeugdzaken van politieregio Utrecht over aanhouding geven aan hoe de impact van een aanhouding van een scholier kan worden beperkt.

21. In de eerste plaats valt op dat, hoewel aanhouding volgens dit Handboek slechts bij uitzondering op school kan plaatsvinden, daartoe in de zaak van R. is overgegaan en wel zonder dat van politiezijde is toegelicht dat zo'n uitzonderingssituatie zich zou voordoen.

In de tweede plaats valt niet in te zien waarom R. niet door een medewerker van school uit de klas had kunnen worden gehaald. De omstandigheid dat de politiemensen hem niet slechts wilden aanhouden, maar ook in zijn kluisje (in het klaslokaal) wilden kijken, staat daaraan niet in de weg. Dat had bijvoorbeeld tijdens een pauze, buiten het zicht van medeleerlingen kunnen gebeuren, zoals ook de korpsbeheerder heeft beaamd (hierboven onder 3).

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedragingen van regiopolitie Utrecht en van de officier van justitie te Utrecht is gegrond, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

Slotbeschouwing

Het staat buiten kijf dat ongeoorloofd vuurwapenbezit moet worden bestreden. Het is dan ook terecht dat de politie signalen daarover serieus oppakt. De politie moet niet zover gaan dat een (verzonnen) melding van een kwaadwillend persoon al tot inzet van dwangmiddelen tegen bijvoorbeeld zijn/haar ex-partner, lawaaiige buurman of zakelijke concurrent leidt. Weliswaar is niet geheel te vermijden dat af en toe woningen van onschuldige personen worden doorzocht of personen worden aangehouden die niets met wapens te maken hebben. De politie moet dit echter met goed onderzoek zoveel mogelijk voorkomen.

De Nationale ombudsman heeft in het kader van het onderzoek naar de klacht van de ouders van R. aan de politie uitdrukkelijk gevraagd hem in detail te laten weten op basis van welke informatie R als verdachte is aangemerkt. In bovenstaande beoordeling is hij er daarom vanuit gegaan dat er niet méér aanwijzingen waren dan de niet geverifieerde informatie van een wijkbewoner. Dat vindt de Nationale ombudsman te mager. Opvallend is het verschil met de zorgvuldige toetsing door hetzelfde korps van een melding van wapenbezit die aan de orde was in No-rapport 2010/329.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft de korpsbeheerder en het Openbaar Ministerie in overweging om te bezien wat de gevolgen van het oordeel van de Nationale ombudsman over het ontbreken van een redelijke verdenking zijn voor de justitiële documentatie van R., in het bijzonder de code waarmee het sepot is geregistreerd, en om waar nodig de registraties aan te passen.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering (Sv)

Artikel 27, eerste lid

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

Dit artikel stelt aan de mate van verdenking niet de eis van een "ernstig" vermoeden, maar eist wèl dat het vermoeden van schuld (het "gedaan hebben") moet steunen op feiten of omstandigheden en dat dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten "redelijk" dient te zijn, dat wil zeggen "niet enkel in de oogen van den opsporingsambtenaar doch redelijk op zichzelf" (Memorie van Toelichting). Een redelijk vermoeden alleen op basis van subjectief inzicht is niet voldoende.

2. Wet wapens en munitie (WWM)

Artikel 26, eerste lid

"Het is verboden een wapen of munitie van de categorieën II en III voorhanden te hebben."

Artikel 49

"De bij of krachtens artikel 141 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen

ambtenaren kunnen te allen tijde op plaatsen waar zij redelijkerwijs kunnen vermoeden dat wapens of munitie aanwezig zijn, ter inbeslagneming doorzoeking doen."

3. Tekst & Commentaar Strafrecht (red. Cleiren en Verpalen) 8e druk

Uit aantekening 1 en 3 bij artikel 49 WWM:

"(...) een doorzoekingsbevoegdheid die kan worden gehanteerd in gevallen waarin nog niet eens sprake hoeft te zijn van een concrete verdenking in de zin van art. 27 Sv (een lichtere graad namelijk een "redelijkerwijs vermoeden" volstaat in de WWM)."

(...)

"Redelijkerwijs kunnen vermoeden. Niet de strengere eis van een redelijk vermoeden van het bestaan van een strafbaar feit wordt gesteld (...)"

4. Passages uit Nationale ombudsman-rapport 2005/229

"Beoordeling

(...)

10.1. Voorts gaat de Nationale ombudsman (...) na of (...) er voldoende aanleiding bestond om op grond van artikel 49 WWM (zie...) binnen te treden en of de inzet van het

AT een juist middel was.

10.2. Aan het optreden van het AT lag informatie van de CIE ten grondslag. Dit betekent dat de Nationale ombudsman allereerst nagaat, of de aard van de bij de CIE binnengekomen informatie dusdanig was, dat deze tot de inval (en doorzoeking) in verzoeksters woning, en daarmee een inbreuk op haar persoonlijke levenssfeer mocht leiden. Daartoe is van belang na te gaan of de informant als voldoende betrouwbaar kon worden aangemerkt en of de informatie voldoende concreet was. Met betrekking tot de betrouwbaarheid van de informant geldt het volgende. Op basis van de aan de Nationale ombudsman verstrekte - en door de substituut-ombudsman geverifieerde - inlichtingen moet worden vastgesteld dat de betreffende CIE-informatie als dusdanig betrouwbaar kon worden aangemerkt, dat het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland van de juistheid van de van deze persoon verkregen inlichtingen mocht uitgaan. Zowel het hoofd van de Dienst Centrale Recherche als de teamleider van de CIE verklaarden dat de desbetreffende informant bij de politie bekend is en op grond van eerdere ervaringen met diens inlichtingen, aangemerkt wordt als betrouwbaar. Het feit dat de tip - gezien het Tijdsbestek - niet volgens de gebruikelijke wijze kon worden nagetrokken en de omstandigheid dat in verzoeksters woning achteraf geen vuurwapens zijn aangetroffen, doet aan een en ander niet af. Overigens dient in dit licht te worden opgemerkt dat gezien de aard van het politieonderzoek, het betrof hier een grootschalig optreden tegen de georganiseerde criminaliteit, vanuit strategisch oogpunt een later optreden na een volledige toets op de betrouwbaarheid van de tip minder effectief zou zijn geweest. Dan zou immers het verrassingselement wegvallen, waardoor het onderzoek ernstig had kunnen worden belemmerd.

Bovenstaande zou slechts anders zijn indien reeds op voorhand aan de juistheid van de inhoud van de tip, bijvoorbeeld door het als niet betrouwbaar te boek staan van de informant, kon worden getwijfeld. Van die situatie is echter geen sprake.

(...)"

5. Passage uit Nationale ombudsman-rapport 2006/152

"6. Ten aanzien van het binnentreden en de daaruit voortvloeiende schade merkt de

Nationale ombudsman het volgende op. Gelet op artikel 27 van het Wetboek van

Strafvordering (Sv) (zie...) is er, in het geval iemand bij de politie een verklaring aflegt over verboden wapenbezit, al snel een naar objectieve maatstaven te meten verdenking van overtreding van het in de artikelen 2 en 26 Wet Wapens en Munitie (zie...) strafbaar gestelde feit. Alhoewel de Nationale ombudsman het niet eens is met de stelling van verzoeker dat het voor de politie zonneklaar moest zijn dat de verklaring van zijn ex-partner verzonnen was, merkt hij op dat de politie in dit specifieke geval wel te

lichtvaardig is overgegaan tot de beslissing om binnen te treden. De Nationale ombudsman neemt hierbij in aanmerking dat er bij de politie geen antecedenten bekend waren over verzoeker, en dat de verklaring werd gedaan door een ex-partner. Deze ex-partner had tevens al eerder een aangifte tegen hem gedaan, die was geseponeerd wegens gebrek aan bewijs. Gelet op deze omstandigheden, had het in de rede gelegen dat de politie meer onderzoek had gedaan naar aanleiding van de melding van verzoekers ex-partner alvorens gebruik te maken van haar bevoegdheid tot binnentreden ten behoeve van de doorzoeking van de woning van verzoeker."

12

2010.09167

de Nationale ombudsman